

θος, ὅπερ ἐνεῖχεν, ἦτο βαθὺ καὶ ἀληθινόν, ἐνόμιζες ὅτι ἐν αὐτῷ ἡ νεότης, ἡ ἰσχύς, ἡ γλυκύτης καὶ θελητικὴ τις ἀφροντισία ἀνεμειγνύοντο καὶ συνεταυτίζοντο πρὸς ἄλλος ψυχῆς οὐχ ἥττον βαθὺ καὶ ἰσχυρόν. Ἡ ῥωσικὴ ψυχὴ, ἡ τόσοσιν ἀγαθὴ καὶ θερμὴ, εἶχεν οἶονεῖ ἐνσκαρῶσθαι ἐν τῇ φωνῇ ἐκείνῃ, ἥτις διευθύνετο κατ'εὐθεΐαν πρὸς τὴν καρδίαν, ὅπου ἐδόνει πάσας τὰς χορδὰς, ἃς ἀφουπνίζει ἡ ἐθνικὴ μελαγχολία.

Ἡ μελωδία ἐμεγάλωσεν, ἀνέβη καὶ ὑπερέχειλινεν· ἦτο δὲ φανερόν ὅτι ἡ ἔμπνευσις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς μέθη εἶχον καταλάβει τὸν Ἰάκωβον. Οὐδ' ἴχνος πλέον δειλίας ἐνυπῆρχεν ἐν αὐτῷ· ἦτο παραδεδωμένος ὅλος εἰς τοῦ ἄσματος τὴν ἡδονήν. Δὲν ἔτρεμε πλέον ἡ φωνὴ του· ἔφρισε ναι, ἀλλ' ἦτο πλέον ἡ ἐρατεινὴ ἐκείνη καὶ μεταδοτικὴ φρίκη, ἣν τὸ πάθος διαβιβάζει εἰς τὰς ψυχὰς καὶ ἐντυπώνει εἰς ὁλόκληρον ἀκροατήριον. Καὶ ἡ ἐξαίσια ἐκείνη φωνὴ ἀκαταπαύστως ἐνεδυναμοῦτο, ἐγένετο σταθερὰ, ἐξετείνετο εἰς πλάτος.

ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν δὲ τὴν ἰσχυράν τοῦ ἄσματος ἐκείνου ἀνεπόλησεν ἡ ψυχὴ μου σκηνὴν ὅλην τοῦ παρελθόντος. Ἐνεθυμήθην ὅτι μίαν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς παλιρροίας, ἐπὶ τῆς ἀπεράντου ἀκτῆς τῆς θαλάσσης, ἥτις ἀποσυρομένη μακρὰν ἠπειλὴν παταγωδῶς, εἶχον ἴδει μέγαν λευκὸν λάρον, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος εἰς τὴν κυματόπλακτον ὄχθην. Εἶχεν ἀναπεπταμένον τὸ χνοῶδες καὶ λεῖον στῆθος εἰς τὰς πορφυροβαφεῖς λάμψεις τοῦ δύοντος ἡλίου καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡμῖν νοίγε τὰς μακρὰς πτέρυγας παίζων φιλαρέσκως μὲ τὴν σύγχρονον ἀποχώρησιν καὶ τῶν δύο ἡγαπημένων του φίλων, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς θαλάσσης... Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπον τὸ θαλάσσιον ἐκεῖνο πτηνὸν ἀκούων τὸν Ἰάσκην, οὐτινος ἴστατο ἀκίνητον τὸ σῶμα ἐνώπιόν μας ἐν τῷ μέσῳ ἀγροτικοῦ καπηλείου, ἀλλ' ὃν ἡ ἔμπνευσις καθίστα ἀντιμέτωπον πρὸς τὰ ὕψη τοῦ ἀχανοῦς. Ἐψάλλεν ὁ χωρικός καὶ εἶχεν ὅλως λησμονήσει καὶ τὸν ἀντίπαλόν του καὶ ἡμᾶς πάντας, ἂν καὶ πάντες ἡμεῖθα ἀνηρτημένοι ἀπὸ τοῦ στόματός του.

Πᾶς φθόγγος ἐξερχόμενος ἀπὸ τοῦ στόματός του εἶχε τι τὸ ἐγχώριον καὶ ὑγιές, τὸ ἀνεκφράστως γλυκὺ ὡς ἡ αὔρα τῶν ῥωσικῶν στεππῶν, ἥτις διαδίδει πανταχοῦ διατρέχουσα τὸ διάστημα τὰς μαλακὰς θωπείας τοῦ φυσημάτων της. Ἦσθάνομην ὅτι ἐσχηματίζοντο ἡδὴ δάκρυα ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ ὑψοῦντο ἵνα ἀναβλύσωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου!

Καὶ ἤκουσα αἰφνης πνιγομένους λυγμούς προσβάλλοντας τὰς ἀκοάς μου καὶ ἐστράφην καὶ εἶδον κλαίουσιν τὴν γυναῖκα τοῦ καπηλίου. . . Ἐβριφε βλέμμα ταχὺ ἐπ' αὐτῶν ὁ Ἰάσκας καὶ τὸ ἄσμά του ἐγένετο ἡχηρότερον, θερ-

μότερον καὶ μᾶλλον συγκινοῦν. Ὁ Νικόλας ἡσθμαίνειν ὑπὸ τῆς γοητείας· ὁ Μοργὰς εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς ἐστραμμένους πρὸς τὴν μαυρισμένην ὀροφὴν· ὁ Ὁβάλδους ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ὁ μουζίκος ἔκλειε, καὶ ἐπὶ τῶν αὐστηρῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀγρίου Κυρίου εἶχον ἀναφανῆ ὡς μεγάλοι μαγοαρῖται δύο θερμὰ δάκρυα, ἔτοιμα νὰ καταπέσωσιν ἐπὶ τῆς ὕψεως αὐτοῦ τῆς σιδηρᾶς. Ὁ ἀντίπαλος τοῦ Ἰακώβου ἐσφιγγε τὸν γρόνθον ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἔμενεν ἀκίνητος. . .

Πνευστιῶντας ὑπὸ τὸ βάρος τόσων συναισθημάτων δὲν ἤξεύρω εἰς τίνα ἔκρηξιν ἤθελε περιγράψει ἡμᾶς ἡ γενικὴ συγκίνησις, φθάσασα εἰς τὸν τελευταῖον αὐτῆς παροξυσμόν, ἂν ὁ Ἰακώβος δὲν ἤθελεν αἰφνης θέσει τέρμα εἰς τὸ ἄσμά του διὰ φθόγγου ὀξυτάτου, οὐτινος ἦτο ἔκτακτος ἀληθῶς ἡ λεπτότης καὶ ἡ τόλμη καὶ ἡ καθαρότης, ὡς ἂν τῷ ἀφῆρει διὰ παντὸς ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τοῦ λάρυγγος τὴν ἀγγελικὴν φωνὴν διὰ νήματος χρυσοῦ ὀρατοῦ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν μέχρι τοῦ ὕψους τῶν νεφῶν. Οὐδεὶς ἐκραύγασεν, οὐδεὶς ἐκινήθη. Ἐνόμιζες ὅτι πάντες περιμένομεν νὰ κατέλθῃ καὶ πάλιν ἐκ τῶν οὐρανῶν ὁ ἐκεῖσε ἀναπεμφθεὶς ἐσχατος φθόγγος... Ἀλλ' εἶχεν ἡδὴ ἀνοίξει τοὺς ὀφθαλμούς ὁ Ἰάσκας· τῷ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν ἡ ἐπικρατοῦσα σιγὴ, ἣν ἐπέβαλεν εἰς ἡμᾶς ἡ ἐκστασις, καὶ ἡ ῥῶτα ἡμᾶς διὰ τοῦ βλέμματος. Δὲν ἐδράδυνε νὰ νοήσῃ τὴν αἰτίαν· ἡ νίκη ἦτο ἰδική του.

— Ἰακώβε ! . . τῷ εἶπεν ὁ Δίκι-Βάρινε θέσας ἐπὶ τοῦ ὤμου τὴν χεῖρα τρέμουσαν ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ οὐδὲ συλλαβὴν περιπλέον ἡδυνήθη νὰ προσθήσῃ.

Τότε ἐπορεύθη πρὸς τὸν Ἰάσκην ὁ ἀντίπαλος καὶ μετ' ἀνεκφράστου ταραχῆς· «Ἐκέρδησες, τῷ λέγει, ἐκέρδησες», καὶ ἐξῆλθε τοῦ καπηλείου.

Σ. . . .

ΝΕΚΡΟΔΟΧΟΙ ΟΙΚΟΙ

Γενομένης πρό τινων ἐτῶν προτάσεως ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῶν Παρισίων, ὅπως ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ μελετήσῃ σχέδιόν τι περὶ εἰσαγωγῆς νεκροδόχων οἰκῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, οἱοί οἱ ἐν ἄλλαις πρωτευούσαις πόλεσι τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδίᾳ τῆς Γερμανίας, ὁ νομάρχης τοῦ Σηκουάνᾳ ὑπέβαλεν ἐσχάτως τὴν ἐπὶ τούτου μελέτην δυνάμενην νὰ συνοψισθῇ εἰς τὰ ἐξῆς :

Ἐν τοῖς τρισὶ νεκροταφείοις, τῷ βορείῳ, τῷ νοτίῳ καὶ τῷ δυτικῷ, θέλουσιν ἰδρυθῇ νεκροθῆκαι, ἐν αἷς, κατ' αἰτησιν τῶν συγγενῶν, καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ταφῆς, θὰ γίνωνται δε-

κατὰ τὰ σώματα τῶν ὑπὸ μεταδοτικῶν ἢ ἐπιδημικῶν νοσημάτων ἀποβιώσαντων, ἢ ἐν στενοχωρίαις οἰκήμασι θανόντων, ἐν αἷς δυσχερὲς ἀποβαίνει ἡ διατήρησις αὐτῶν μέχρι τῆς ὥρας τῆς νομίμου ταφῆς. Ἐκαστος τῶν νεκροδόχων τούτων οἰκῶν θὰ περιλαμβάνῃ δέκα σώματα, ἅτινα, κατατιθέμενα ἕκαστον ἐν ἰδίῳ δωματίῳ, θὰ ἐπιβλέπωνται παρὰ τῶν συγγενῶν ἢ φίλων. Ἡ μεταφορὰ τοῦ νεκροῦ εἰς τὴν νεκροθήκην θὰ γίνεται δι' εἰδικῶν φερέτρων ἐκ δύο μερῶν αποτελουμένων. Τὸ ἄνω καλύπτρον τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος, ἔσται κινητὸν καὶ θὰ προσαρμόζεται εἰς τὸ φέρετρον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ταφῆς. Ὁ ἀνὴρ θὰ κυκλοφορῇ ἐλευθέρως ἐν τῇ νεκροθήκῃ, τοῦ δὲ προσώπου ὡς καὶ τοῦ θώρακος τοῦ νεκροῦ ὄντων ἀκαλύπτων, οὐδὲν θὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἀναπνοήν, ἃν ὁ θάνατος δὲν εἴνε πραγματικός. Ἐτέρωθεν δὲ, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ τεθῇ ὀριστικῶς εἰς τὸ φέρετρον, ἡ οἰκογένεια θὰ δύνηται εὐχερῶς ν' ἀναγνωρίζῃ τὸ σῶμα.

Τὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον βέβαια σημεῖα τοῦ θανάτου εἶνε πολλὰ, ὡς γνωστὸν, ἀλλ' ὅπως προλαμβάνονται αἱ κατεσκευασμέναι ἐνταφιάσεις, εἶνε ἀπαραίτητον νὰ γινώσκῃ αὐτὰ ὁ ἐντεταλμένος τὴν ἐξακριβώσιν τοῦ θανάτου ἱατρός. Ἀλλὰ πολλαχοῦ οὐδεμία καταβάλλεται πρὸς τοῦτο ἰδιόζουσα μέριμνα, ἐνιαχοῦ δὲ, ὡς ἐν τισὶ μεγάλαις πόλεσι, λαμβάνεται μὲν φροντίς, ἀλλὰ πιθανὸν ὁ ἱατρός ν' ἀγνοῇ ἢ νὰ μὴ ἐφαρμόζῃ τὰ πρὸς ἐξακριβώσιν τοῦ θανάτου ἀπαιτούμενα μέσα. Ὁ κίνδυνος λοιπὸν τῶν κατεσκευασμένων ἐνταφιάσεων δὲν εἶνε χημικῆς. Παραδειγματὰ εὐάριθμα, εἶνε ἀληθές, ἡ περιορισμένην λαβόντα δημοσιότητα, ἀποδεικνύουσι, πράγματι ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἐνίοτε μετὰ τὴν ταφήν. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀλγερίας ἀνέφερον πρὸ τινος μόλις, ὅτι κρεοπώλης τις τοῦ Ὁράν ὀνόματι **Fouques** τρίς ἐνεταφιάσθη, καὶ ὅτι μόνον κατὰ τὴν τρίτην ἐνταφιάσιν του ἦτο πράγματι νεκρός. Τῷ 1867 ὁ καρδινάλιος **Donnet** διηγεῖτο ἐν τῇ Γερουσίᾳ τὸ ἐπεισόδιον νεκροῦ τινος ἱεροκήρυκος τῶν Βορδιγάλων, ὅστις καταληφθεὶς ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος ὑπὸ αἰφνιδίας καὶ παρατεταμένης λιποθυμίας ἔμελλε νὰ ἐνταφιασθῇ τὴν ἐπαύριον, πιστοποιήσαντος τοῦ ἱατροῦ ὅτι ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, ὅτε ἐκ στόνων ἐξελθόντων τοῦ φερέτρου ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ὁ κηδευόμενος δὲν ἦτο νεκρός. Ὁ νεκρὸς ἐκεῖνος ἱερεὺς οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ καρδινάλιος **Donnet**.

Πολλῶν γερμανικῶν κρατῶν αἱ κυβερνήσεις ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιτρέψωσιν ἢ καὶ νὰ συστήσωσιν τὴν ἰδρυσιν τοιούτων νεκροδόχων οἰκῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταῖς ἐχούσαις ὠρισμένον τινὰ ἀριθμὸν κατοίκων—τῶν μικρῶν κοινοτήτων μὴ ἔχουσῶν ἐπαρκεῖς πρὸς τοῦτο πόρους—καίτοι

ὁ κίνδυνος τῶν κατεσκευασμένων ἐνταφιάσεων εἶνε ἐν αὐταῖς μεγαλύτερος ἢ ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν, ἐνθα συχνάκις ἐξακριβούται ὁ θάνατος ὑπὸ τῶν ἱατρῶν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλαι σκέψεις ὁμοίως σπουδαῖαι, ἐδικαιολόγησαν τὸ τοιοῦτο μέτρον. Τὰ σώματα τῶν ἀποβιώσαντων ἐκ μεταδοτικῶν νοσημάτων, παραμένοντα ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ οἴκῳ, δύνανται νὰ μεταδώσωσι τὸ νόσημα οὐ μόνον εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς συνοικίας ὁλοκλήρους. Ἀνάγκη λοιπὸν ν' ἀρθῶσι ταῦτα ἐκεῖθεν ἐν τάχει. Διὰ τοῦτο ἡ ἀποβολὴ τῶν νεκρῶν εἰς τοὺς νεκροδόχους τοῦτους οἴκους ἐπιβάλλεται ἐν πολλαῖς πόλεσιν. Διότι τὰ σώματα τιθέμενα ἐν ἰδίαις δωματίοις ἀπαρμονοῦνται ὡς οἶόν τε, λαμβάνονται δὲ αἱ μέγισται τῶν προσυλλάξεων πρὸς πρόληψιν τῶν ἐκ τῆς ἐπαφῆς κινδύνων.

Ἐν τοῖς οἰκήμασι τῶν ἐργατῶν ἀποτελουμένοις συνήθως ἐκ δύο δωματίων, τὸ νεκρὸν σῶμα παραμένον ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, πρὸ τῆς παρελεύσεως τῶν ὁποίων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ταφή, ἀναγκάζει ὁλοκλήρον οἰκογένειαν νὰ συνεπισωρευθῇ ἐντὸς ἐνὸς μόνου δωματίου ἢ νὰ ζητήσῃ ἐκτὸς τοῦ οἰκήματος ἄσυλον, μὴ εὐρισκόμενον πάντοτε.

Τέλος δὲ ἡ παρουσία τοῦ νεκροῦ ἐντὸς τῆς κοιτίδος παρατείνει ἀνωφελῶς τὴν ὁδύνην, τοὺς ὀλοφυρμούς καὶ τοὺς κοπετούς τῶν συγγενῶν.

Ἐν Γερμανίᾳ νεκροδόχοι οἴκοι ὑπάρχουσι σήμερον ἐν ταῖς ἐξῆς πόλεσιν: ἐν Μονάχῳ ἀπὸ τοῦ 1791, ἐν Βερολίνῳ, Σεμνίτση, Κολωνίᾳ, Αὐγούστη, Φραγκφούρτῃ, Στουτγάρδῃ, Καρλσρούῃ, Μαγεντίᾳ, Ἀμβούργῳ καὶ Οὐλμῳ. Ἐκτὸς δὲ τῆς Γερμανίας, ἐν Χριστιανίᾳ, Ρώμῃ, Βενετίᾳ, Ἀμστερδάμῃ καὶ Βρυξέλλαις.

Ἐν τοῖς συνεδρίοις τῶν γερμανῶν ἱατρῶν τοῖς συγκροτηθεῖσι τῷ 1878 καὶ 1879 συνεζητήθη ἂν τὸ ἴδρυμα πρέπῃ νὰ περιλαμβάνῃ αἰθούσας κοινὰς ἢ χωριστὰ κελλία, ἢ νὰ συνενοῖ ἀμφοτέρω τὰ συστήματα κατὰ τὰς παρουσιαζομένας ἀνάγκας. Οὐδεμία μὲν περὶ τούτου ὀριστικὴ ἐλήφθη ἀπόφασις, ἐν τούτοις ἀνεγνωρίσθη παρὰ πάντων ἡ χρησιμότης τῶν κελλίων διὰ τοὺς θανόντας ἐκ νόσων μεταδοτικῶν ἢ ἐπιδημικῶν. Ἐν Μαγεντίᾳ, Ἀμβούργῳ, Λεμβέργῃ (Αὐστρία), Ἀμστερδάμῃ, τὰ σώματα τῶν τοιούτων κατατιθενταὶ ἐν εἰδικοῖς κτιρίοις. Ἐν Βερολίνῳ γίνονται μὲν δεκτὰ ἐν ταῖς κοιναῖς αἰθούσαις, ἀλλ' ἐντὸς φερέτρων, ὧν μόνον τὸ πρόσθιον μέρος εἶνε ἀνοικτόν. Τέλος ἐν Κολωνίᾳ, Φραγκφούρτῃ, Ρώμῃ καὶ Βρυξέλλαις ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ ἐν τοῖς νεκροδόχοις οἴκοις κατάθεσις τῶν ἀμέσως ταφῆς δεομένων σωμάτων.

Ἰδοὺ δὲ λεπτομέρειαι τινες περὶ τῶν νεκροδόχων οἰκῶν τοῦ Μονάχου:

Ὁ σπουδαιότατος, δηλαδή ὁ τοῦ νεκροταφείου τοῦ Βορρά, εἶνε ἀξίος μνησέως. Περιέχει

τέσσαρες αἰθούσας μετὰ ἰσχυρῶν ἀερισμοῦ συσκευῶν. Αἱ αἰθούσαι αὗται χωρίζονται διὰ δύο δωματίων τῶν φυλάκων, ἐχόντων πρόχειρα πάντα τὰ μέσα ὅπως βοηθήσωσι τοὺς μέλλοντας δῆθεν νὰ ἐπανεέλθωσιν εἰς τὴν ζωὴν. Ὑπάρχουσιν ἐπίσης καὶ δύο αἰθούσαι ὅπως παραμένωσιν αἱ συγγενεῖς οἰκογένειαι, παρεκκλησίαι, ἀνατομικὴ αἰθούσα μετὰ ἐξαρτημάτων, καὶ τέλος ἡ κατοικίᾳ τοῦ ἀρχιφύλακος ἢ ἀκριβέστερον τοῦ διευθυντοῦ.

Τὰ σώματα, ἂν μὴ φέρωσι προφανῆ σημεῖα ἀποσυνθέσεως, κατατίθενται ἐπὶ κρηπίδος ἀποτελούσης γωνίαν 45 μοιρῶν. Ἐνδύονται ἐν γένει διὰ τῶν ὠραιωτάτων αὐτῶν ἐνδυμάτων. Εἰς ἓνα τῶν δακτύλων των προσαρμόζεται δακτύλιος ἀφ' οὗ ἐξαρτᾶται μετὰξινον νῆμα συγκοινωνοῦν μετὰ τοῦ δωματίου τῶν φυλάκων. Ἀμα δὲ τῷ ἐλαχίστῳ κινήματι τοῦ νήματος οἱ φύλακες προστρέχουσιν, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει ὁ ὑποτιθέμενος νεκρὸς ἀναβίωσῃ ἐκ τῆς νεκροφανείας, γνωρίζουσι τοῦτο παραχρῆμα τῷ διευθυντῇ.

Αἱ τέσσαρες αἰθούσαι εἰσὶν ἐσκευασμέναι ἀναλόγως πρὸς τὴν κοινωνικὴν τάξιν ἢ τὴν εὐπορίαν τῶν συγγενῶν. Ἡ πρώτη, κατὰ τὴν εἰσόδον τοῦ οἰκοδομήματος, ἀπλουστάτη οὖσα, χρησιμεύει διὰ τὴν ἐργατικὴν τάξιν· ἡ δευτέρα, ὠρισμένη διὰ τὴν μέσην τάξιν, εἶνε κάλλιον ἐσκευασμένη· ἡ τρίτη δεχομένη τὰ σώματα τῶν πλουσίων εἶνε κομψῶς διακεκοσμημένη, ἡ δὲ τετάρτη ὠρισμένη διὰ τὴν ἀνωτάτην τάξιν εἶνε πολυτελέστατα ἐσκευασμένη. Τὰ σώματα ἔχουσιν ἀκαλύπτον τὸ πρόσωπον. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεως ἡμῶν, λέγει ὁ ἐξ οὗ ἐρριζόμεθα ταῦτα, εὗρομεν ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ (τῇ τρίτῃ), νεκρὰν μητέρα ἀποθανοῦσαν ἐκ τοκετοῦ καὶ παρ' αὐτῇ τὸ τέκνον της θανὸν ὁμοίως. Ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν προσώπων ἦτο ἀποτετυπωμένη γαλήνη ἀπερίγραπτος, ἥτις μᾶς συνεκίνησεν, ἐνόμιζε δὲ τις ὅτι μήτηρ καὶ τέκνον ἐκοιμῶντο ἀμερίμνως. Ἐν ἄλλῃ αἰθούσῃ, γηραιοτάτῃ γυνὴ ἦτο ἀξιοπαρατήρητος διὰ τὴν ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτῆς ἔκφρασιν τῆς ἡρεμίας.

Τὰ σώματα πρέπει νὰ κοιμίζονται εἰς τὸν νεκροδόχον οἶκον δώδεκα ὥρας τὸ πολὺ μετὰ τὸν θάνατον, ἂν δ' ἀπέθανον ἐκ μεταδοτικῆς ἀσθενείας μετὰ ἑξ ὥρας. Ἡ μεταφορά ἐκτελεῖται δι' εἰδικῶν ἀμαζῶν, τὸ δὲ φέρετρον ἀφίσταται ἡμιάνοικτον ὅπως κυκλοφορῇ ἐλευθέρως ὁ ἀήρ.

Ὁ ἐνταφιασμὸς γίνεται τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον· ἡ προθεσμία αὕτη δυνατὸν νὰ παραταθῇ, ἂν τὸ βέβαιον τοῦ θανάτου τεκμήριον, ἢ ἀποσύνθεσις, δὲν ἐκδηλωθῇ. Ἐρωτηθεὶς ὁ διευθυντὴς πόσοι ἐκ τῶν νεκρῶν ἐπανῆλθον εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς εἰκοσαετοῦς διευθύνσεώς του, ἀπεκρίνατο ὅτι οὐδὲ εἰς. « Ἀλλὰ, προσέθηκε, τὸ μεγαλύτερον πλεονέκτημα τῶν νεκροθηκῶν

τούτων εἶνε ἡ βεβαιότης ἣν ἀποκτῶσιν οἱ συγγενεῖς ὅτι οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει νὰ ταφῇ ζῶν ὁ προσφιλεῖς αὐτῶν νεκρὸς ».

Οἱ νεκροδόχοι οἴκοι τοῦ Μονάρχου εἰσὶ πάντες ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεκροταφείου. Ἡ δὲ ὀριστικὴ πρὸς ἐνταφιασμὸν ἐν τῷ φερέτρῳ ἐνθεσις τοῦ σώματος γίνεται πάντοτε παρόντων τῶν συγγενῶν.

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Ἀνηρχόμεθα τὴν ἀπόδον τῶν Ἡλυσίων Πεδίων μετὰ τοῦ ἱατροῦ Β. . ., ἀναζητοῦντες εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν ὀβιδῶν τετραπλημένους τοίχους, εἰς τὰ ὑπὸ τῶν μιδραλλίων κατασκαφέντα πεζοδρόμια, τὴν ἱστορίαν τῶν πολιορκηθέντων Παρισίων, ὅτε μικρὸν πρὶν φθάσωμεν εἰς τὴν μικρὰν στρογγύλην Πλατεῖαν τοῦ Ἀστέρος, ὁ ἱατρὸς ἔστη καὶ δεικνύων μοι μίαν τῶν περὶ τὴν Θριαμβικὴν Ἀψίδα γωνιαίων οἰκιῶν :

— Βλέπατε, μοῦ εἶπε, τὰ τέσσαρα ἐκεῖνα κλειστά παράθυρα ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν ἐξώστην ; Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου Αὐγούστου τοῦ 1870, ὅστις ἦτο δι' ἡμᾶς σειρὰ ὀλόκληρος συμφορῶν καὶ καταστροφῶν, με προσεκάλεσαν ἐκεῖ δι' ἓνα γέροντα προσβληθέντα ἀπὸ κεραυνοβόλον ἀποπληξίαν. Ὁ προσβληθεὶς ἦτο ὁ συνταγματάρχης Γιούβ, θωρακοφόρος τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας, γέρων πείσμων, ὡς πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν φιλοπατίαν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου ἦλθε κ' ἐκάθησεν εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία, εἰς οἰκὴν με ἐξώστην. . . μαντεύσατε διατί ; Διὰ νὰ παραστῇ εἰς τὴν θριαμβευτικὴν εἰσόδον τοῦ στρατοῦ μας. . . Ὁ δυστυχὴς γέρων ! Τὴν εἶδον τῆς ἡττῆς τοῦ Βισσεμβούργου τὴν ἔμαθεν ἐνῶ ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν τράπεζαν. Ἀμα ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα τοῦ Ναπολέοντος κάτω ἀπὸ τὸ δελτίον ἐκεῖνο τῆς ἡττῆς ἔπεσε κεραυνόπληκτος.

Εὔρον τὸν γέροντα θωρακοφόρον ἐξηπλωμένον καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ ἀναστήματός του ἐπάνω εἰς τὸν τάπητα τοῦ θαλάμου, με αἵματώδη καὶ ἀδρανῆ τὴν ὄψιν, ὡς νὰ τὸν εἶχαν κτυπήσει με χονδρὸν ῥόπαλον κατακέφαλα. Ὁρθὸς, θὰ ἦτο ἐξάπαντος πολὺ ὑψηλός· ἐξηπλωμένος ἐφαίνετο πελώριος. Εἶχεν ὠραῖα χαρακτηριστικά, ὀδόντας ἐξαισίους, πυκνὴν, λευκὴν καὶ οὐλὴν κόμην, μολοντί δ' ὀγδοηκοντούτης ἐφαίνετο ὡς ἐξηκοντούτης. Πλησίον του ἡ ἐγγονὴ του γονυπετῆς ἔκλαιε. Τῷ ὁμοίαζε. Ὅστις δὲ ἐβλεπε τὸν ἓνα παρὰ τὴν ἄλλην, θὰ τοὺς ἐξελάμβανεν ὡς δύο ὠραῖα ἑλληνικὰ μετὰλλια τὸν αὐτὸν λαβόντα τύπον, με τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι τὸ ἐν ἦτο ἀρχαῖον, γαιῶδες, τετριμμένον ὀλίγον εἰς τὴν περιφέρειάν του, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο ἦτο